

PŘESNÝ ČAS

Ludvík FILIP

*Knihu věnuji všem stálým čtenářům detektivek, ale také těm, co si rádi přečtou něco nového z české kotliny, byť je tento žánr příliš nepřitahuje.
A také mé poděkování bližšímu i vzdálenějšímu okolí za inspiraci.*

Jako autor tohoto díla prohlašuji, že dílo je pouze literární fikcí a není skutečným popisem dějů, vztahů, věcí ani míst. Celý příběh je smyšlený a vystupující osoby nemají v reálném světě své protějšky. Jsou však inspirovány postřehy autora z každodenního setkávání se skutečnými lidmi, ve skutečném světě.

Celý detektivní příběh vychází jen z myšlenek autora a je tedy smyšlený od začátku až do konce.

Prohlašuji, že nenesu odpovědnost za slova, jež osoby v románu říkají a myšlenky které prezentují. Nejsou to má slova, ale pouze slova vyřčená postavami románu, která jsem přenesl do literárního světa.

Co se běžnému pozorovateli jeví jako normální stav, bez nejasností nebo utajovaných údajů a chování lidí, to může pro znalého jedince vypovídat zcela něco jiného, a rozhodně nejen zajímavého. Není všechno zlato, co se třpytí.

Musím však poděkovat všem, se kterými jsem se měl možnost setkat a kteří mi dali možnost nahlédnout i do jiných životů.

„Dobré ráno všem přeji a,“ kapitán Josef Nevím už nestačil nic dalšího vyslovit.

„Dobré ráno ti, chlapče, přeji. A ještě než se svlékneš, můžeš hned přidat příspěvek do kasičky,“ pronesl Pavel Šebestík, jinak náčelník místního oddělení kriminální policie a vyšetřování.

„Pavle, ale já určitě nemám samostatnou stovku,“ snažil se oponovat Josef, šátraje si po kapsách, ze kterých vytáhl jen pětistovku.

„Tak na takový ptáčky jsem tady připravenej, dej ji sem,“ odvětil náčelník a sáhl do stolu, kde měl připravenou ruličku stokorun.

Josef se ošíval a jen do ticha místnosti pronesl: „Ty vole, přece nebudu platit vánoční večírek jenom já.“

„Pane kapitáne, zklidněte hormon. Tady máš čtyři stovky zpět a tu stovku, všichni to vidíte, dávám do kasičky. Chápu, že máš problém se vyznat v hodinách, ale v tom ti nepomůžu. To si budeš muset zajít někam do školky nebo na základku, kde tě to doučí. A osm patnáct není rozhodně osm. A dost. Máme naši pravidelnou čtvrtetní poradu, tak bych se taky rád dostal k řešeným tématům, a nejen trávil čas vysvětlováním pro jednoho opozdilce,“ ukončil svůj proslov náčelník a dále se věnoval probíraným tématům.

„Ten mě sere,“ utrousil si jen pod knír, aby to nebylo příliš slyšet, kapitán Nevím. Chápu, že osm patnáct není osm, nejsem debil, ale stejně jsou takhle hopla jen zbytečnou ztrátou času.

Porada probíhala v navyklém rytmu, kdy jednotliví vedoucí vyšetřovacích skupin hlásili průběh vyšetřování, jejich průběžné výsledky, nové poznatky k vyšetřování, nečekané komplikace a případně požadavky na další útvary. Nic z toho kapitána Nevíma stejně nezajímalo. On s týmem uzavřel poslední případ už minulý týden. To zasloužené volno využíval stejně jako obvykle, když měl volno po ukončení případu, nebo když dostal nařízenou dovolenou. Nicneděláním. Také to bylo na domě, který měl po rodičích, znát. Zahrada byla spíše džunglí a na domě by se také dala trávit spousta času. Ale v tom domě žil hlavně z nostalgie. Od narození zde vyrůstal a už to nechtěl měnit, byť by mu někde na sídlišti bylo rozhodně lépe. Za ten necelý týden alespoň posekal trávu, která byla již notně přerostlá. A křoviňák také něco zvládl. Přečetl si zato další knihy, na které se nedostalo při vyšetřování. Dokonce si přečetl i novou knížku od bráchy,

kteřá mu ležela s věnováním na stole už od Vánoc. Zase o managementu. A že už jich napsal. Musel však uznat, že to není čtení jen pro bílé límečky, že by se v ní mohl najít široký okruh lidiček.

„Tak končím poradou a jsme jinak na příjmu,“ zakončil dnešní sezení náčelník a všichni se začali zvedat od stolu.

Ten rachot židlí kapitána Nevíma vyrušil z rozjímání. Také se zvedl a vyrazil do své kanceláře, kterou téměř týden neviděl. Chtěl odemknout, ale dveře nebyly zamčeny. Prudce je tedy otevřel a vykřikl: „Ty tady mladej děláš co?“

„Dobrý den. Jsem podporučík Marcel Kolář a jsem váš nový parťák,“ odpověděl mladík. Zvedl se od stolu a podával kapitánovi ruku. Ten podanou ruku se zaváháním přijal..

„Ale já jsem si nikoho nežádal, tedy aspoň o tom nevím. A jinak sedíš u stolu Jirky, ten je mým parťákem už nějaký ten pátek. Tak jsem zvědav, kde budeš sedět ty,“ odpověděl kapitán Nevím.

„Víte,“ snažil se vše vysvětlit podporučík Kolář, ale právě v tu chvíli do dveří vstoupil náčelník: „Jak koukám, už jste se seznámili, takže je vše v pořádku.“

„Ty vole jak v pořádku. A Jirka Bornej je vůbec kde. Dnes už tady měl taky být. Děláme spolu už skoro dvacet let a rozhodně nepotřebujeme někoho k sobě. Nebo si myslíš, že máme špatný výsledky, a tak jsi nás chtěl posílit,“ zeptal se kapitán Nevím.

„Ne, ne. Neber to nějak špatně, že bych chtěl kritizovat vaši práci. I když někdy by se vaše metody hodily spíš do nějaký kriminálky z divokýho západu. Ale ty to asi nevíš, protože jak jsi doma, tak se o zbytek světa nestaráš. Což ti neberu. Máš na odpočinek právo. Ale Jirka minimálně pár měsíců do práce nedorazí, a tak jsem požádal o posilu a záskok za Jirku. Tady podporučíka Koláře nám poslali shora,“ snažil se vysvětlovat náčelník.

„Cože? Jak nepřijde. To mám jako na všem dělat sám,“ znovu se tázal kapitán Nevím.

„Josef, do prdele, neso. Kdybys mne nechal domluvit, tak bych ti všecko vysvětlil, ale ty, jak začneš mlít, tak nevidíš neslyšíš. Sedni si už konečně na prdel a zkus chvíli mlčet. Jirka si vyrazil s vnukem na kole na vyjížďku do Jizerek a bohužel se výlet ne úplně vydařil. Dokonce jej musel

odvážet z těch kopců vrtulníků, protože by se k němu jinak nikdo nedostal," snažil se vysvětlovat dále náčelník.

„A co mu je, žije," snažil se získat další informace hodně zaražený kapitán Nevím.

„Žije, to jo. Ale je neskutečně pomlácenej. Nějaký zlomený žebra, taky navíckrát zlomená noha a asi mu budou muset dávat nověj kloub. Takže podle našeho doktora si pomarodí měsíce, a kdo ví, jak to bude mít s chozením. Tak do terénu se asi hned tak nevydá. Proto je tady mladej podporučík a nesedí na místě Jirkovi, ale teď už na svém. Jirkovy věci jsem nechal zabalit do krabice, jsou ve skladu. Včetně nedopité flašky, o které ty rozhodně nic nevíš, že" dopovídal náčelník celou anabázi.

„Sakra, takže jako tady mladýho mám zaučovat a chudák Jirka už sem nepříjde. No, to mám teda radost. Nebylo by lepší, abych normálně fungoval sám? Sice mi bude Jirka chybět, ale o to víc bych makal. Věř mi, že to zvládnú sám," odpověděl kapitán Nevím.

Náčelník zavrtěl hlavou a rozhodně oponoval: „Tak na to rychle zapomeň. Sám stejně nemůžeš nikam vyjízďet a co mám informace a četl jsem si papíry tady mladýho, tak si myslím, že se vám bude pracovat skvěle a Jirku určitě rychle zastoupí. A kdybyste měli mezi sebou nějaký problémy, tak jsem na jejich řešení tady já. A neblbni, Josefe, děláme spolu už přes třicet let, tak víš, že bych se nikdy nesnažil ti tvoji práci nějak ztěžovat. Tak se doseznamujte, a kdybyste neměli do čeho píchnout, máme tady hromady neuzavřených případů, klidně si nějakej můžete k dořešení vzít.“

„No, na ty jsem tak zvědavěj. A kde vůbec Jirka leží, že bych se za nim zastavil," dotázal se zjevně dojatý kapitán Nevím. S Jirkou toho za ta léta prožili hodně, jak v dobrém, tak i špatném. A přestože byl Jirka služebně starší, nikdy mu nevadilo, a to už od samého počátku jejich spolupráce, že mu Josef velel. Každý se sem na kriminálku dostal jinými cestami, ale spolu byli fantastickou dvojicí na řešení průserů světa.

„V Liberci na Traumacentru. Ale i když to bude už skoro týden, tak asi na velký povídání to nebude. No, teď to nevyřešíme. Tak ať se vám spolu hezky spolupracuje, chlapci, a já jdu řešit další povinnosti. Blíží se konec měsíce, a budu zase zavalenej papírama. Ahoj," odpověděl náčelník a zmizel za dveřmi.

Kapitán Nevím pustil svoji oblíbenou muziku, vzal si mobil a zmáčkl fotku

svého parťáka. Chvilí bylo ticho a potom se z telefonu ozvalo: „*Volaný účastník je nedostupný. Zkuste ...*“ Odhodil telefon na stůl a začal na netu hledat telefonní číslo na liberecké traumacentrum.

„To jsou elektrikáři,“ zeptal se podporučík Kolář. „Shot in The Dark?“

„Jo, Power Up. Taky jsem si už nemyslel, co odešel Malcolm do rockového nebe a kapela přestala vystupovat, že se ještě nějaké desky dočkám,“ odpověděl kapitán Nevím. „Ty je znáš?“

„Jo. A nejen je. Na týhle muzice jsem vyrůstal a dodnes je mi nejbližší právě song od AC/DC Thunderstruck. To je píseň mého života. Jak táta, tak i strejdové jsou dodnes v srdcích rockeři, i když jsou asi tak ve vašem věku.“

„Počkej, počkej. To jako chceš říci, že jsem starej,“ zareagoval skoro výhružně kapitán Nevím.

Podporučík Kolář se zarazil a omluvil: „To ne. Jen jsem chtěl říci, tak jak to říká táta: jednou rocker, vždycky rocker. A i když si klidně poslechnu i jinou muziku, ta rocková mi stejně koluje v žilách. A to doslova. Protože táta se s mámou potkali na zábavě jedné rockové kapely. Dodnes mají doma starej gramec, a desky, co chodili kupovat na burzy nebo někde pod rukou, když je sem někdo propašoval, si použít.“

„No jo. Desku žádnou moderní technikou nenahradíš. Stejně jako koncert, kde ti to duní uvnitř,“ zasnul se kapitán Nevím a zavzpomínal na svá mladistvá léta, kdy si na těch tancovačkách taky vybíral tu správnou babu. To já mám tři děcka, a přestože to ode mne dostávaly asi tak, jak ty od svých rodičů, nikdo se nepotatil. Ani jeden z nich rock neposlouchá.“

„To je škoda, protože o hodně přichází. I při své práci jsem poznal, že žádný rocker není vůbec rváč, ale naopak jedinec se srdíčkem na tý správný straně,“ žehlil si to podporučík Kolář.

„Tak to si rozhodně musíme tykat, protože si nedovedu představit, že by mi kolega rocker říkal pane kapitáne,“ rezolutně prohlásil Josef, zvedl se od stolu a zamířil ke kolegovi. „Já jsem Josef.“

Překvapený podporučík Kolář, se postavil, podal Josefovi ruku a pronesl: „Já jsem Marcel. Díky.“

„No vidíš, tak jsme se seznámili ještě rychleji, než si vůbec náčelník dovedl představit,“ s úsměvem pronesl Josef. Zasedl a hledal to

telefonní spojení do Liberce, když ho vyrušil telefon na stole: „Kapitán Nevím, slyším.“ Chvilí poslouchal a pokyvoval hlavou. „Jasně. Jedeme tam. Konec. Tak mladej, kromě muziky nás čeká práce. Máme výjezd. Nějaká vražda na Smíchově. Tak jsem zvědavěj, jak se ukážeš. Jestli kromě rockerský duše v tobě dříme ještě i něco jinýho. Jen to nahlásím náčelníkovi a jedem.“

„Tak to bude můj první případ, kdy budu v roli vyšetřovatele a ne jenom poskoka,“ se zjevným potěšením pronesl Marcel.

„To se teprve uvidí,“ zklidnil jeho nadšení Josef.

Za chvíli už nasedali do služební Fabie. Ranní Praha byla jako obvykle úplně zasekaná. V ulicích nekonečné proudy aut a v nich seděl ve většině případů jen jeden člověk. „Nemám vystrčit ven maják,“ zeptal se Marcel.

„Myslíš, že by nám to pomohlo,“ opáčil Josef. „Sice bychom mohli projet přes koleje a být na druhý straně dřív, ale pro ostatní by to bylo více stresující. Mrtví nám určitě nikam neutečou a aspoň budou mít kluci z výjezdovky víc času na základní ohledání a nebudeme se jim tam motat.“

„To je škoda, já jsem si vždycky říkal, jaký to je, když máš absolutní přednost v jízdě a nikdo tě nesmí brzdit,“ smutě zabručel Marcel.

Josef zakroutil hlavou, krátce se podíval na Marcela a konstatoval: „Asi se budeš muset ještě hodně učit, chlapče. To, že mám přednost v jízdě, je sice výhoda, ale jistotu, že projedu bez problému a bez karambolu, mi ta přednost nezaručí. A co že ses rozhodl, že z tebe bude policajt?“

„To mi bylo jasné už od dětství. Sice mi táta říkal, ať jdu studovat něco rozumného a mám se v životě dobře, ale stejně jsem názor nezměnil. Taky ve škole se mi všichni učitelé divili, když jsem chtěl jako premiant jít na Střední policejní školu. Sice známkama jsem premiant byl, ale jinak rebel. Což mi na škole trochu zarazili. Aspoň tedy při studiu a ve výcviku. V patnácti jsem tedy z Vysočiny vyrazil do školy a doma už byl jen minimálně. Ale zase ty výhody města převažovaly.“

„Tos byl jako utrženej ze řetězu,“ zeptal se Josef.

„To ne. Ale nejvíc koncertů je přece tady, v Praze. Ve volnu jsem místo chlastání se spolužáky chodil na brigády a tam si vydělával na koncerty. Taky co jsem v Praze mi moc koncertů těch velkejch kapel neuteklo. Jak

mi bylo osmnáct, hned jsem nastoupil jako brigádník do jedné bezpečnostní agentury a tam dělal ochranku na koncertech. A díky tomu jsem se potom dostával na další koncerty, leckdy třeba bez placení. Pak už jsem dokončil Policejní akademii a nastoupil na služebně v Malešicích, abych se prý otrkal. A dál jsem šel porůznu až k tobě," rozpovídal se Marcel.

„Tak to jsi to měl pěkně nalajnovaný v podstatě od začátku. A odkud z té Moravy pocházíš,“ zeptal se Josef.

„Ze Zvole. Taková malá dědinka. To určitě neznáš,“ odpověděl Marcel.

„Myslíš? Tak to se mýlíš. Podle mne je tam nejhezčí kostel, co kdy Santini světu zanechal. Byl už jen přestavoval původní kostelík, někdy ze čtrnáctého století,“ s úsměvem odpověděl překvapenému Marcelovi Josef.

„Cože? Jak to? Jak to víš? Zvole je malá dědina, co nemá ani tisíc obyvatel, a rozhodně tam nevedou žádné hlavní trasy. A ten kostel, to taky každý neví, že je od Santiniho, i když to není stoprocentně potvrzeno, že by byl hlavním stavitelem,“ divil se vyjevený Marcel.

„Dobrá otázka. To máš docela jednoduchý. Na rozdíl od tebe jsem nikdy v dětství nepřemýšlel, že bych byl policajtem. Po gymplu stavárna a po ní vojna. A na vojně, když se změnil režim, byla náborová akce do nově vznikajících bezpečnostních složek. Tak jsem to zkusil. Nejdříve jako technik a potom při jedné akci se mi podařilo se dostat i k vyšetřování velkého kriminálního případu, kde jsme se potkali snad ze všech oborů, co kdy Policie měla. A to jsme ještě museli přibírat i lidi mimo, protože ne na vše jsme měli v té době specialisty. A tam mi kriminalistika a vraždy ukázaly nový směr. A už v tom makám skoro pětadvacet let. A jinak k tomu Santinimu. Sice je nejmenší ze všech jeho staveb, ale rozhodně není nejmenší z pohledu stavitelského umění.“

„To jsi mne překvapil. Předpokládám tedy, že všechny Santiniho památky máš objeté.“

„Nejen objeté. Třeba to někdy uvidíš. Vidiš a jsme tady. Příjemné povídání a bez křeče, že se s někým střetneme. Můžeš si vystoupit.“

„Zvláštní, že si někdo otevře klenotnictví zrovna na vedlejší ulici. To bych spíše očekával někde, kde se bude točit spousta lidí a bude tedy dostatek koupěchtivých. Tady to moc nevidím na davy, které by sem měly namířeno,“ uvažoval nahlas Josef. „*Arany Jewelry*“, zvláštní název

pro prodejnu hodin a šperků.“

„Ani moc ne. Zkombinovali maďarštinu a angličtinu, aby tomu asi dali punc světovosti,“ zběžně odvětil Marcel.

„Ty umíš maďarsky? To mne tedy překvapuješ,“ nechápavě zakroutil, hlavou Josef.

„Tak trochu. Děda z máminy strany je rodilý Maďar a k jeho bráchovi jsme jezdili s našima v dětství do Keszthely. A maminka s dědou, když jsme byli ještě malí a nechtěla, abychom rozuměli, mluvila jen maďarsky. A i jako malí jsme hodně pochytili, tak se maďarsky domluví. K moři se jezdit nedalo, ale Balaton byl pro nás jako malé moře a prázdniny tam bývaly skvělé,“ vysvětlil udivenému Josefovi Marcel.

„To mě poser. To já jsem u maďarštiny skončil s gulášem a klobásou. A co je tam tedy napsaný na tom štítě?“

„Maďarsky znamená arany zlatý, tedy česky něco jako Zlaté klenotnictví.“

„Hezký. Tak dost lingvistiky a jdeme dovnitř. „Kriminálka, kapitán Nevím, a to je kolega podporučík Kolář. Pustíte nás dál, strážmistře?“

„Samozřejmě pane kapitáne, prosím,“ pozvedl strážmistr pásku, aby mohli projít.

„Josefe, tohle jsem nikdy nezažil,“ snažil se potichu mluvit Marcel. „Vždycky jsem někde stál jako on, nanejvýš jen s technikama.“

„Tak si zvykej, jsi už honorace, tedy podle tebe,“ zasmál se Josef. „Můžeš jít první,“ dal Marcelovi přednost. Společně poté vcházeli bočním vstupem z průjezdu do klenotnictví.

„Co sem lezete, sem nemůžete,“ ozvalo se z místnosti, do které se hrnul Marcel.

„Ahoj, Karle, buď v klidu, nikoho cizího by ti sem určitě nepustili. To je podporučík Kolář, můj nový parťák,“ ozval se ještě z chodby Josef.

„Ahoj Josefe, ale zůstat byste mohli chvíli ještě venku, nemáme to tu ještě ohledaný,“ odpověděl již klidněji Karel.

„Dovol Marceli abych ti představil šéfa výjezdovky, poručíka Karla Hrubého. S tím se budeme na vyšetřování potkávat často,“ vysvětloval

Josef. „Kdy nás sem teda pustíte?“

„Počítám ještě tak půl hodiny, ještě musí udělat základní ohledání Květa,“ odpověděl poručík Hrubý.

„A Zdeněk má už nějaký stopy předběžně vyhodnocený,“ zeptal se Josef.

„Zeptej se ho, bude někde ve dvoře,“ otočil se Karel zase ke své práci.

„Díky Karle. Tak pojd', mladej, jdeme se podívat za klukama na dvůr. Třeba se od nich něco dozvíme,“ položil ruku na Marcelovo rameno a Josef a vyšel první směrem ven.

„Nikde nikdo, to by mě zajímalo, kde jsou venku. Zdeňků,“ zavolal Josef a očekával odpověď. Dočkal se jí odněkud z druhé strany dvora. „Tak se jdeme za nimi podívat... a dávej pozor, kam šlapeš.“

„Budu se snažit a udělám všechno co půjde,“ odpověděl Marcel.

„Na snahu ti kašlu. Snaha tě k cíli nedovede. A uděláš, co můžeš? Bože!“, vzdychl si Josef. „Viděl jsi film Skála?“

„Jo, viděl, s Connerym,“ potvrdil Marcel.

„Tak si pokaždé znovu vzpomeň na ten citát. *Všechno? Poražení vždycky říkaj, že udělaj všechno. Vítězové to bez keců udělaj královně.* Ono někdy fakt nestačí udělat všechno, musíš prostě udělat ještě něco navíc. Tak si koukej pod ty nohy a jdeme.“

Josef s Marcelem šli po dlážděné cestě vedoucí kolem vnitřního dvora, obklopeného masou asi pětipatrových domů. Místy byla rozšířena a stála na ní zaparkovaná auta, asi místních, nebo obchodníků, kteří měli v domech své prodejny. Není se taky co divit, na ulici by za parkování platili městské části nemalé peníze. Cestou na druhý konec dvora napočítali sedm průchodů, jež mohly být současně i vjezdy do dvora. Čtyři z nich byly otevřeny, včetně toho, jímž vstoupili do klenotnictví. Na druhém konci uviděli dvě postavy, které něco seškrabovaly ze stěny průjezdu.

„Ahoj Zdenku. To je podporučík Marcel Kolář, můj nový parťák a tohle je nadporučík Zdeněk Liška, neskutečně pečlivý kluk, ten nám občas nosí řešení na zlatým podnosu,“ chválil práci kolegy z technického Josef.

„Ahoj oběma. A Josefovi nevěřte. Vždycky kecá. A když chválí, tak stejně jen něco chce,“ nedal se nadporučík Liška.

„Tak všechno od něj poslouchat nemusíš Marceli, ale že je to šéf nejlepší party techniků ve městě, to mi věř. Tak co jste našli,“ zajímal se Josef.

„Té stopy sjeté gumy jste si určitě cestou sem všimli, že jo,“ zahájil Zdeněk.

„Jaké stopy a kde,“ vykulil oči Marcel.

„Jo, u toho druhého průjezdu nalevo za kaluží, v tom kousku bláta. Taky jsem si říkal, že někdo s takovýma sjetýma gumama může vůbec jezdit. Jinak jsem si ale nevšiml ničeho,“ přiznal v klidu Josef.

Zdeněk pokýval hlavou a spustil: „Docela široký gumy, budou asi na nějakým sportovnějším fáru, nejspíš asi starším. Taky bych řekl, že to auto bude mít problém s pérováním a tlumiči, protože o kousek dál je tam na dlažbě hrbol, kde se nějaký auto otřelo spodkem. Brali jsme tam vzorky nějaké barvy a tipl bych si, že i nějakého nástřiku spodku. Určitě tam někdo jel rychleji, než mu podvozek dovolil, nebo byl přetížený, nebo spíš obojí. Jestli ale sem, nebo ven, to ti neřeknu. Čarovat mne nenaučili. No a tady v průjezdu se někdo autem otřel o stěnu, pravděpodobně při vyjíždění. Asi jel při stěně a pozdě to zahrnul. Tak máme nějaký zbytky zelený metalízy, typově hodně starý. Nic dalšího jsme už tady na dvoře nenašli. A z toho, co máme, musíme teprve dovodit souvislosti, které možná vůbec s případem nesouvisejí.“

„Já ti říkal, že je nejlepší. A spíš bych se klonil k tomu, že souvislost zrovna s tímto případem tady nějaká bude. Díky, Zdenko, pro výsledky se stavíme,“ rozloučil se Josef a táhl Marcela přes dvůr nazpátek. „Pokud se to stalo v noci, tak nám nikdo z těch bytů nic moc neřekne, protože na tuhle stranu mají beztak hlavně kuchyně a hygienu. A pokud to bylo ve dne, tak to vyjde nastejno. Budeme muset hledat asi jinde. Uvidíme, co Zdenko v laborce vykouzlí. A jak to vidíš ty?“

„V každém případě se sem zezadu do obchodu může dostat kdokoli, a nejen tím průchodem u klenotnictví. Zmizet odtud se může na všechny čtyři strany. Souvislosti ale nevidím a nedovedu si vůbec představit důvod, který by vedl jak k loupeži, tak k té vraždě. Natož jak to bylo provedeno.“

„Tak se nebojte pane Bouše, my to určitě vyřešíme,“ plácnul Josef Marcela po zádech, jak docházeli k průjezdu u klenotnictví.

„Pane kapitáne,“ volal na něho nadstrážmistr, který se snažil v průjezdu zabránit průchodu nějakého muže.

„Kapitán Nevím. Co si, vážený pane, přejete? Tady probíhá vyšetřování.“

„Dobrý den. Já vím. To je můj obchod. Jmenuji se Chlad. Tomáš Chlad. Magistr.“

„Aha, tak vy jste majitel a k tomu lékárník,“ zeptal se Marcel a představil se, „podporučík Kolář. Jak jste se dozvěděl o tom, co se tady stalo,“ zeptal se vážně a velmi rychle, než stačil pan Chlad odpovědět.

„Někdo mi volal, že mám vyloupenej krám,“ odpověděl majitel. „A nejsem lékárník. Vystudoval jsem světové dějiny.“

„Aha, tak ne lékárník. A kdo vám volal,“ důrazně se zeptal Marcel a pozorně sledoval ruce pana Chlada, který s nimi pořád rychle mával.

„No, to já nevím, asi někdo od vás. A můžu jít už dovnitř,“ dožadoval se pan Chlad vstupu do svého obchodu. „Abych mohl zjistit, co všechno mi ukradli.“

„Zatím rozhodně nikoli. Nemůžeme tam zatím ani my. Až to bude možné, dáme vám vědět. Nadstrážmistře, vezměte pana Chlada do auta a sepište tam s ním indicie a takový ty věci kolem, kde byl od včerejšího večera a co dělal až doteď, kdo to může potvrdit, však budete vědět, na co se ptát. Děkuji. A až bude moci jít pan Chlad dovnitř, my si pro něj přijdeme,“ upřesnil kapitán Nevím další postup.

„Ale já bych se chtěl přece jen jít podívat, abych...“ snažil se dosáhnout svého pan Chlad.

„Něčemu jste nerozuměl,“ zeptal se podporučík Kolář a působil svým upřeným pohledem téměř hrůzostrašně. Pan Chlad se tedy poddal nadstrážmistroví a vydal se s ním do policejní dodávky.

„To bylo dobrý, milý Hastingsi,“ pochválil Marcela Josef.

„Děkuju. Jenomže mi něco vrtá hlavou. Proč někdo, kdo prodává drahý hodinky, má na ruce jen čínskou kopii?“ zeptal se Marcel. „Co myslíš?“

Josef se zarazil: „Chceš říct, že má na ruce nějakou čínskou kopii drahých hodinek? To mi chceš vážně tvrdit, že jen tak, bez toho, abys je měl v ruce a podrobně je prohlédl, jsi schopen říci, že je koupil třeba někde na tržišti?“

„Na tržišti je tady rozhodně nekoupíš. Ty se vozí přímo z Číny. V Evropě je koupíš možná tak někde na černém trhu, ale objednat si je z netu

rozhodně nemůžeš. Originály totiž mají ceny v řádu statisíců,“ stál na svém Marcel.

„To je moc hezký. Ale proč by nosil nějaký kopie, když prodává luxusní hodinky,“ zapochyboval Josef. „A fakt by mne zajímalo, jak jsi přišel na to, že nejsou pravý?.“

„Jak jsem ti říkal, jezdili jsme k dědovému bráchovi na prázdniny do Maďarska. A jejich rodina tam má už přes sto let takový malý hodinářství. Za Rakouska měli zvuk široko daleko a potom - za minulého režimu - v Maďarsku prodávali třeba pašovaný zlato z Jugoslávie, nebo digitálky, který byly u nás jen v Tuzexu. A kromě jinýho tam jsou schopni samozřejmě zajistit i dodání těch nejluxusnějších hodinek a párkrát do roka je taky prodají. No a jako kluka mne to moc zajímalo: všude to tikalo a pravidelně bimbalo... Taky jsem jim koukal pod ruce, a přitom jsem se leccos naučil. Ty hodinky, co mám na ruce, jsou z roku 1956 a je to PRIM SPARTAK. Koupil jsem je před pár lety na blešáku v nefunkčním stavu za tři stovky. Mám těch českých nebo ruských mechanických doma v plně funkčním stavu tak padesát. A protože jsem se fakt dost naučil a pořídil jsem si k tomu i pořádnou výbavu, tak jsem si je zrenovoval. Dnes mají hodnotu tak patnáct tisíc. Pravidelně si kupuju třeba časopis Watchit! A jezdím na burzy hodinek. Věř mi, že originál od kopie poznám. Už jen na první pohled podle toho, že je má na řemínku, který by k těmhle hodinkám, tedy ke pravým, nikdy žádný opravdový hodinář nedal.“

„Překvapuješ mne čím dál víc, Marceli. Asi se musíš hodně učit nejen ty, ale i já. Tak o tom tvém zjištění nikde a nikomu nepovídej. Budeme to mít jako poslední trumf, kdyby nám něco nevycházelo. Taky proč hned vystřílet patrony, co se nám můžou hodit později. A kdyby ti to nevadilo, rád bych se někdy na ty hodinky podíval,“ odpověděl Josef.

„To bychom ale museli vyrazit k našim, protože na ubytovně bych si je rozhodně nenechal, tam mám tak jeden dva kousky, který ve volném čase opravuju.“

„Tak už můžete vstoupit,“ vyzval je vycházející poručík Hrubý, za kterým šli další jeho kolegové z technického. „Květě už vadit nebudete a my tam už nic víc nenajdeme. Jen se bude ještě muset s majiteli udělat soupis toho, co jim vlastně zmizelo.“

„Díky, Karle. O zbytek se už postaráme my a od vás bych potřeboval co nejdříve výstupy vašich zjištění,“ poděkoval kapitán Nevím.

„Vidíš, a já si vždy myslel, že kriminalisti chodí na místo činu jako první,“ ještě se trochu podívoval Marcel.

„Ještě toho trochu. Stopy hledají odborníci, my jen potom chytáme ty padouchy ty rozumbrado. A stejně jsi mne překvapil. Pojď,“ postrčil Marcela do klenotnictví.

„Ještě jednou dobrý den vám všem vespolek, ahoj Květinko,“ pozdravil kapitán Nevím.

„Ahoj, Josefe, kohopak nám to sem vedeš,“ pozdravila doktorka Maříková, která ohledávala jednu z obětí.

„To je můj nový parťák podporučík Marcel Kolář. Na něj pozor, je to nečekaně chytřej kluk. A on si musí zase dát pozor na tebe, neb tvým svodům nikdo neunikne. A tobě Marceli představuji paní doktorku Květoslavu Maříkovou, nejlepší patoložku široko daleko,“ varoval obě strany kapitán Nevím. „Tak co mi můžeš říci ještě předtím, než si nebožtíky odvezeš do své světničky?“

„Vůbec Josefovi nevěřte, zrovna on mi třeba unikl, a to jsem o něj docela stála. Ale jak říkal, ženit se už nechce, prý že už mu to třikrát stačilo,“ usmála se na nováčka doktorka Maříková.

„To mi neřekl, že byl třikrát ženatý,“ podivil se podporučík Kolář.

„To nebylo pro naše partnerství podstatné. Rád bych se něco dozvěděl o těch tělech,“ usměrnil téma na problém ležících mrtvol kapitán Nevím.

„Co bych ti tak, Josefe, řekla. Dvě oběti. Ta starší je známa a budete k ní mít všechny indicie, ta druhá, řekla bych starší, tak o ní nevíme nic, kromě toho, že mi připadá, že je mrtvá o dost déle, než ta první. Což je docela zvláštní, pokud došlo k osobnímu setkání a střelba byla vzájemná. Ale dokud je nebudu mít na stole, nic bližšího ti neřeknu. Snad ještě, že ta první má v sobě nasypaný snad celý zásobník. U té druhé zatím nevím, protože, jak vidíš, zásahy má v oblasti obličeje. Já jsem tady skončila a jen co oběti odvezou, bude to tu už jen vaše,“ shrnula stávající zjištění doktorka Maříková.

„Moc děkuju. Ale co mi není jasné, jak by mohla být ta druhá oběť déle mrtvá, než ta první. To přece není možné, jestli byla střelba vzájemná,“ lámal si hlavu kapitán Nevím.

Podporučík Kolář se také zapojil a přišel se svojí objevnou myšlenkou: „Třeba byla mrtvá déle a přišla sem jen tak strašit.“

„To bude ono, nějaký Boží soud ze záhrobí. Teď sis to, chlapče, pokazil, zatím jsem si myslel, že jsi fakt chytřej,“ zhodnotil odpověď kapitán Nevím a kroutil nevěřícně hlavou.

„Tak si to tak neber, Josefe, chtěl to jen odlehčit. Sama tomu taky nerozumím a s ničím podobným jsem se ještě nesetkala,“ jala se bránit nového kolegu doktorka Maříková. „Váš první případ,“ zeptala se přímo podporučíka Koláře, a když přikývl, doplnila: „Ten si budete pamatovat navždy. Tak se tu, chlapci, mějte, ale dřív, jak zítra ráno, mi ani nevolejte, protože dřív nebudu mít podstatné informace, které byste mohli použít. Budte zdraví,“ popřála už na odchodu.

„Vidíš. Už jsme osiřeli a bude to teď jen naše království, o kterém jsi snil,“ poučoval Josef Marcela. „Projektily budou asi v tělech, protože nikde nejsou štítky od techniků. Budeme muset být trpěliví, než nám je Květa vytáhne. Ale jinak vybraný to tady mají fest. Trezor bude asi vzadu, pojďme vyslechnout ty prodavače. Sedí v šatně a snad s nimi už bude řeč, i když my zatím ještě nemáme nic v ruce,“ povzdechl si Josef a v patách s Marcelem se vydal k šatně.

„Ještě jednou vám přeji hezký den, neb jsme se vlastně jen minuli. Já jsem kapitán Nevím a tohle je můj kolega podporučík Kolář, moc chytřej kluk, tak předpokládám, že budeme mít případ vyřešený coby dup,“ svým entré vyjasnil kapitán Nevím. „Prosím, paní strážmistřyně, nechte nám tady ztotožnění a prvotní zjištění dat a můžete si jít ven odpočinout, my se tady s kolegou o to teď postaráme. A pana majitele sem rozhodně nepouštějte. Určitě už bude nervózní, ale my si pro něho sami dojdeme. Děkuji.“

„Tak co nám povíte,“ překvapil čekající dvojici podporučík Kolář. „Pracujete tady rádi?“

Odpověděly mu dva nechápající pohledy plné otazníků a údivu, zda vůbec chápe, že se zde staly vraždy a loupež. Chlapcovy oči těkaly z jednoho vyšetřovatele na druhého a působil ještě o poznání nervózněji.

„Máte tady ještě nějakou místnost, kde bychom si mohli sednout a mohli bychom si tam s vámi promluvit odděleně,“ zeptal se kapitán Nevím a pohledem dal kolegovi vědět, že bude měnit postup vyšetřování.

„Tady už nic jiného není, protože šatna je současně i sklad a hygiena. Nic jiného tu opravdu není,“ odpověděla ještě zjevně oťřesená slečna.

„Tak víte co? Kolega vás odvede ven, abyste se protáhla a trochu se nadýchala čerstvého vzduchu. Jakmile skončím tady s vaším kolegou, slečna Vlčková, tak si potom popovídáme spolu, souhlasíte,“ dotázal se kapitán Nevím. Slečna přikývla.

„Tak prosím pojdte se mnou ven, ať se můžete protáhnout a nadýchat čerstvého vzduchu,“ vyzval prodavačku podporučík Kolář a vyšel první ze dveří. Slečna Vlčková se zvedla, podívala se na kolegu prodavače, povzdechla si, což neušlo pozornosti obou vyšetřovatelů a vyrazila s malou lahví vody směrem ven, aby se podle rozkazu šla projít s podporučíkem Kolářem.

„Tak co mi povíte pane,“ začal kapitán Nevím a podíval se do poznámek strážmistyně, která personál ztotožňovala, „Lukáši Obře. Co jste si ukradl pro sebe?“

„Co... cože já jsem nic si tedy vůbec, vy mne neoprávněně obviňujete,“ odpověděl mu mladý prodavač. „Víte, já jsem ještě otrěsen a není mi dobře, abyste věděl.“

„Tak to bude jednoduchý,“ odpověděl mu kapitán Nevím. „Nechám vás odvézt do nemocnice, aby vás dali dohromady, ke dveřím postavím hlídku, aby se vám něco nestalo a jak budete schopni, tedy podle lékařů, vypovídat, tak si vás vyslechnu.“ Pronesl, postavil se a mířil ke dveřím.

„Počkejte prosím, už se cítím lépe,“ odpověděl prodavač. „Víte,...“

„No vidíte, a přý, když někomu není dobře, je na vše potřeba felčar. Třeba bych mohl jít jako posila do nemocnice,“ konstatoval spokojeně kapitán Nevím. „Tak spustě.“

„Když jsme sem přišli a uviděli to tady, tak jsem si všiml, že jsou na zemi u pultu zapadnuté hodinky, tak jsem si je strčil do kapsy, protože když to bude stejně řešit pojišťovna, tak nějaký jedny hodinky se v tom schovají a nikdo by na nic nepřišel. Jen mne možná viděla Kristýna.“

„Tak mi je tady dáte do pytlíku, a já si nevzpomenu, že jsem něco takového slyšel,“ vytáhl kapitán Nevím průhledný plastový sáček s rychlouzavíracím zipem a prodavač mu hodinky do něj vložil. Zip zatáhl a hodinky strčil do kapsy. „A co ještě dalšího jsi zde vzal,“ a sáhl do kapsy, ze které vytáhl další sáček.

„Opravdu nic. Doopravdy. To mi musíte věřit., Jen ty jedny hodinky, co

tam dole ležely, skoro pod botou pana Chudého, tedy toho mrtvého kolegy. Prosím. Musíte mi věřit.“

„No, když musím, tak ti budu věřit. Ale jestli zjistím, že jsi mi jenom kousíčkem lhal, tak to mi věř, to bude průser jako vrata. A můžeš začít povídat, jak to tady u vás chodí, když ráno přijdeš do práce.“

„My děláme spolu s Kristýnou ve směně a ráno mne vyzvedává, když ji sem veze přítel. Oni bydlí ve Stodůlkách a já v Jinonicích, takže to mají po cestě. On jede potom někam dál do města. Tady nás u domu vysadí a my jdeme do průjezdu, který bývá většinou otevřený. Kdyby nebyl, tak máme klíč od vrat. A u dveří zadáme svůj přihlašovací kód. My máme služby po dvojicích. Já s Kristýnou a pan Chudý s Ivetou, to je naše další kolegyně. Tedy Drobnou.“

„To máte jeden společný kód, nebo každý svůj vlastní?“

„Normálně každý svůj vlastní, kdybychom přišli každý jinak. Jenomže kódy už asi tři měsíce nefungují, a tak se jen odemyká zámek, normálně klíčem. Ten máme taky každý svůj, jako od těch vrat.“

„To mne zajímá? Pročpak nejde ten kódovací zámek?“

„To já nevím. Jednou, než jsme šli do práce, nám volal pan Chlad, že to nejde a abychom se ráno nedivili. Bude se snažit přijet dříve, ale kdyby ne, abychom nebyli překvapení. Tam jsme se potkali u dveří, on nám předal klíče a uvnitř jsme mu potom podepsali převzetí. Pak odjel zase pryč.“

„Aha, a od té doby to tedy odemykáte klíčem.“

„Jo. Přesně tak. No, a ráno, když jsme přišli, tak dveře nebyly zamčené, ale jen přibouchnuté, což nám připadalo divné, ale on tady někdy někdo z majitelů býval ráno dříve, tak jsme si mysleli, že zde už někdo je.“

„A ony byly. Dvě mrtvoly.“

„Jo,“ odpověděl prodavač a zhluboka si povzdychl.

„A co jste dělali dál, když jste viděli ty dvě mrtvoly. Kromě tedy toho, co jsme říkali, že se neřeklo a nestalo, že.“

„Děkuji moc. Opravdu jen ty jedny hodinky.“

„Zatím není skoro zač. A dál?“

„No a když Kristýna ječela, tak jsem ji zklidnil a posadil do šatny

a zavolal 158. Potom jsem se šel podívat na počítač, kde jsou nahrávány výstupy z kamer, ale on tam nebyl.“

„Kde nebyl,“ Zeptal se kapitán Nevím.

„No tady,“ zvedl se mladík a otevřel skříň, kde trčely jen konce nějakých kabelů, jinak byla prázdná.

„A říkal jsi to někomu?“

„No až vám, protože se mne na to nikdo neptal.“

„Tak pozor,“ kapitán Nevím se zvedl ze židle a vyšel směrem ven. „Jsou tady ještě někde technici?“

„Ano ještě neodjeli,“ hlásila strážmistryně.

„Tak mi je sem ještě prosím pošlete i s nádobíčkem, mám zde pro ně ještě práci.“ Když se vrátil zpět do šatny, kde seděl prodavač, ještě se zeptal: „Dvě otázky. Kdo sem má normálně přístup přes ty boční dveře a kde jsi byl od předvčerejška, kdy ti asi skončila směna, až do dnešního rána.“

„Tak v úterý jsem odtud odcházel asi před sedmou.“

„Asi, nebo jistě?“

„No určitě. V šest zavíráme a musíme udělat kontroly hotových plateb, ty zapíšeme a dáme do válce se zámkem a vkládáme to do trezoru.“

„Jaký válec a jaký trezor? O něm jsi mi ještě neřekl ani slovo.“

„No tržbu po spočítání dáváme komplet do válce, který má každá dvojice svůj. Do něj se dají všechny peníze, co jsou v kase. Co je nad dvacet tisíc, mimo drobný, tak se dá do samostatné obálky a vloží taky do té trubky. Ta se zamkne a dá do trezoru. Když jsou ty peníze navíc, tak se zapíší do knihy a pošle se mejl majitelům, že tady ty peníze jsou, a oni si pro ně na šichtu přijedou.“

„A kdo jim je dá?“

„No ta směna, co má ty peníze v trubce v obálce.“

„Takže jezdí třeba každý den, aby si ty peníze převzali?“

„Někdy jich tady tolik není, protože většina kousků se platí kartou a jen některé hotově, to jsou spíše drobnosti.“

„A ten trezor je kde?“

„Ten je v prodejně za stěnou, kam se vchází za pultem.“

„Tak mi to pojd', prosím, ukázat. Já se z tebe asi zvenčnu. Copak jsi to všechno nemohl říci technikům, když zde zajišťovali stopy?“

„No nikdo se mne neptal a já si sám na všechno nevzpomněl, protože se se mnou nikdo jako vy nebavil.“

„Tak pojd' a ukaž, kde to je.“

Prodávač se zvedl a vyšli ze šatny přes chodbu do obchodu. Za pultem byl malý průchod a za ním prostor, kde byly krabičky od nabízeného zboží, malý pracovní stoleček, monitor, na který byl zřejmě přenášen sledovaný prostor v prodejně, ale ten nebyl z této kamery nahráván, jak zjistil kapitán Nevím. Jen byl pro případ, že byla obsluha zde. Nahrávány byly jiné kamery. A za korkovou tabulí, kde byly přišpendleny různé vzkazy a informace ke zboží, stál trezor.

„Tak na nic nesahej, my si to už zkontrolujeme sami. A kde jsi tedy byl od úterního večera do dnešního rána?“

„Když tedy všechno uděláme, tak zakódujeme, tedy teď vlastně zamkneme, a jdeme domů. To trvá tak maximálně do té sedmé. Dalo by se to přesně zjistit ze sešitu, kam píšeme příchody a odchody.“

A ta je kde?“

„Tady na stole,“ a ukázal na sešit, na kterém bylo napsáno „*Docházka*“.

„A dál?“

„Potom jsem šel na tramvaj a jel do herny FMG v Hostivaři, kam jsem přišel určitě před půl devátou, protože v devět jsme už měli rozjetý hry.“

„To FMG je co?“

„For man games. Herna, kde se hrajou online hry. Mají tam nadupané mašiny a je pro většinu hráčů jednodušší platit si členství, než si takový mašiny pořídit domů.“

„A tam jsi skončil v kolik?“

„Vypadl jsem někdy kolem půl dvanáctý a koukal jsem na další hry asi do pěti, kdy jsem jel ranními spoji domů. Cestou jsem si ještě koupil pečivo u nás ve večerce, protože ta otevírá už v šest. A pak jsem šel

spát. A od té doby jsem byl doma na compu a až dnes jel do práce.“

„To si zjistíme. Jak tu hernu, tak hraní doma, protože by se ti na to ještě případně podívali technici, kdy jsi hrál a kdy jsi měl jen puštěnej počítač. Když budeme něco potřebovat, ještě se ti ozvu. A pamatuj? Zjistím lež a... A ještě jedna otázka mne napadla. Jací byli šéfové?“

„Docela to šlo. Oni sem moc nechodili, protože více byli v tom autobazaru, co spolu mají. Akorát pan Chlad moc nemusel pana Chudého, ale proč, to nevím.“

„Tak to mi stačí. Můžeš jít a nikomu, ani majitelům neříkej, o čem jsme spolu mluvili. Jasný?“

„Jo, jo. A ještě jednou děkuji.“

„Tak mazej, dneska máš volno, a co bude zítra, to se určitě dozvíš od šéfů. Nazdar.“

„Nashledanou,“ odpověděl prodavač a odcházel z obchodu. Mezi dveřmi se ještě potkal s techniky.

„Tak co pro nás ještě máš? My už jsme tu všechno projeli,“ divil se nadporučík Liška.

„Pěkný hovno máte. Do prdele, jak tě chválím, tak dneska jste mě nasrali. V šatně byl počítač, kam se nahrávaly záznamy z kamer a tady, pojdte za mnou, je u stěny trezor. Asi nám ho otevře někdo z majitelů, ale potřeboval bych zajistit stopy tady kolem,“ zjevně se zlobou v hlase pronesl kapitán Nevím.

„Tak promiň. Ale ten trezor už zkontrolovanéj máme. Ne tedy uvnitř. O zmizení počítače jsme ale nevěděli, protože nám taky nikdo nic neřekl, a v šatně bychom ho nehledali,“ odpověděl s pokorou v hlase nadporučík Liška.

„Děláš, jako byste viděli počítač v šatně nebo ve skříni poprvé. Nic, nechám vás dělat a jdu ven,“ zakončil svou zlobu kapitán Nevím a vyšel směrem na dvůr, kde již zdálky viděl sedět Marcela s tou slečnou. „Dobrý den vám přeji ještě jednou. Už je lépe?“

„Ano, už se cítím líp,“ odpověděla prodavačka a Marcel dával očima najevo, že je vše v pohodě.

„A kde jste vzali to kafe? Dal bych si ho rozhodně taky,“ zeptal se kapitán Nevím.